

im zweiten Teil wird nachgewiesen, dass Boccaccio selber keine Sammlung seiner lyrischen Gedichte zusammengestellt hat, dass aber schon frühzeitig bestimmte Zusammenstellungen im Umlauf waren. Vier Indices bilden den Abschluss des gehaltvollen Bandes. Mögen die angekündigten Bände bald folgen.

W. Theodor ELWERT

Catálogo de la exposición de bibliografía hispanística celebrada en la Biblioteca Nacional de Madrid (31 de enero - 15 de febrero 1957.) [Madrid], Patronato del Primer Centenario de Marcelino Menéndez y Pelayo, 1957. (8) + 304 pàgs.

Al costat de les diverses commemoracions de Menéndez Pelayo que tingueren lloc en ocasió del centenari de la seva naixença (1856), cal no oblidar l'exposició que durant una quinzena hi hagué a les sales de la Biblioteca Nacional de Madrid, on foren aplegats, procedents de diversos fons, uns quatre mil volums sobre temes hispànics d'autors alemanys, austríacs, belgues, britànics, francesos, italians, americans del nord i suïssos.

El Patronat del Centinari en publicà l'any següent un catàleg, amb breus anotacions, d'interès desigual, concernint l'hispanisme en les diverses contrades: de Hans Juretschke sobre els països de llengua alemanya (pàgs. 5-10), de John T. Reid sobre els Estats Units d'Amèrica (141-142), de Paul Guinard sobre els països de llengua francesa (159-166), d'Arthur J. Montague sobre Anglaterra (231-233) i de Mario Penna sobre Itàlia (253-258).

Les diferents aportacions a l'exposició no tingueren, naturalment, la mateixa importància: el catàleg de les obres en llengua alemanya ocupa cent vint-i-una pàgines (15-135); el de les editades als Estats Units, dotze (145-156); el de les en llengua francesa, seixanta (169-228); el de les aparegudes a Anglaterra, quinze (235-249), i el de les italianes, trenta-set (261-297).

Enriqueixen el volum un autògraf de Menéndez Pelayo, abundoses reproduccions d'illustracions i de portades, retrats dels més destacats hispanistes i fotografies de biblioteques especialitzades en hispanisme.¹

R. A. i S.

«*Miscelánea Homenaje a A. Martinet: Estructuralismo e historia*». Editada por DIEGO CATALÁN. Dos vols. Universidad de la Laguna. 1957. 304 + 284 pàgs. («Biblioteca Filológica».)

Acollim amb gran simpatia l'aparició d'aquests dos volums dedicats a un representant tan il·lustre de la lingüística moderna com A. Martinet. Els articles que conté la miscel·lània fan referència a un dels aspectes més importants i

1. Bé que la impressió del *Catálogo* sembla acurada, ens ha saltat a la vista — ultra petites errades com *Grossmam* per *Grossmann* (pàg. 7), *Las spirituale* per *Lac spirituale* (pàg. 47), *Ignacio Augusti* per *I. Agustí* (pàg. 94), etc., fàcilment esmenables — la doble indicació, amb títol lleugerament diferent i amb dues dates de publicació, de la contribució de Wilhelm Neuss a la «*Miscel·lània Puig i Cadafalch*» (pàg. 122).

debatuts de l'estructuralisme: el diacrònic o evolutiu, sobre el qual E. Coseriu ha publicat fa poc una obra transcendental: *Sincronia, diacronia e historia*.¹ Poc temps abans, Martinet publicà el seu gran llibre *Economie de changements phonétiques: Traité de phonologie diachronique* (Paris 1955).

Seria impropri d'aquesta nota breu de donar compte detallat dels articles o treballs alludits. Alguns tracten de temes generals, com el de BAZELL sobre les fonts històriques d'algunes unitats lingüístiques, el de BOLINGER *Locus versus classes*, el de MIKUS sobre la posició sintagmàtica que ell ja ha defensat en altres ocasions, el d'ULLMANN sobre les relacions entre semàntica i estructuralisme, i d'altres.

Alguns dels treballs es refereixen a temes més concrets, si bé amb implicacions més generals. Recordem, especialment, els que tracten de temes romànics, com el de Lapesa *Sobre el ceceo y el seseo andaluces*, en el qual l'autor sosté encertadament que l'estructuralisme no és suficient per a explicar-nos totalment el perquè d'una evolució, per a la qual cal comptar amb factors culturals i històrics.

J. MATTOSO CAMARA ens parla sobre el tema *Ele comme un accusatif dans le portugais du Brésil*. L'autor explica aquest ús com a forma sintàcticament invariable. Com diu Mattoso Camara, hom no hauria de parlar d'acusatiu. En primer lloc, no creiem adequat de parlar de casos en les llengües romàniques i, encara més, *ele* s'empra en tots els casos. És coneguda la posició dels gramàtics contra l'ús de la forma que comentem. L'evolució que suposa l'ús d'*ele* suara indicat — acaba l'article — està dins una profunda evolució morfològica, estructuralment predeterminada pel sistema pronominal del portuguès.

Deixem per a una ocasió més escaient el comentari de l'article del senyor ALARCOS sobre l'evolució del consonantisme català, d'una gran importància per a la lingüística catalana.

Josep ROCA i PONS

«*Nueva Revista de Filología Hispánica*». Vols. I (1947), II (1948), III (1949), IV (1950), V (1951), VI (1952), VII (1953), VIII (1954), IX (1955), X (1956). México, El Colegio de México. 216 pàgs.; 414 pàgs.; 428 pàgs.; 436 pàgs.; 466 pàgs.; 424 pàgs.; 708 pàgs.; XII + 472 pàgs.; 464 pàgs.; 600 pàgs.

La *NRFH*, publicada a Mèxic des del 1947, hereva de la *RFH*,^{1a} fundada per l'inoblidable Amado Alonso, és la millor revista de filologia hispànica — pràcticament, espanyola i hispano-americana — publicada a l'estranger. Ens plau ací de recórrer els articles dels deu primers volums, agrupant-los d'una manera orgànica i fent-ne uns breus comentaris, impossibles d'allargar per manca d'espai i de temps; al final citarem les notes més importants i algunes de les recensions bibliogràfiques. Dividirem la nostra ressenya en tres parts: lingüística, història literària i altres aspectes.

A) *Lingüística*. — Pel que fa referència a la teoria de la lingüística, trobem dos estudis de les idees sobre el llenguatge de Benedetto Croce i de Jorge Luis Borges; són d'ALFREDO SCHIAFFINI, *El lenguaje en la estética de*

1. Cr. la meua recensió en aquest volum, pàgs. 171-172.

1a. Veg. la recensió d'ANTONI M. BADIA I MARGARIT, *ER*, II (1949-50), 323-335.